

Mất bao lâu ?

Mất bao lâu để quên đi một cuộc tình buồn ?

Ngày Thanh bỏ Miên kết hôn với người khác, cô luôn tự hỏi cô đã làm gì có lỗi để anh phải bỏ rơi cô như thế. Thà như anh ta tỏ rõ thái độ chán chường hay nói cho cô biết tại sao thì cô không đau đớn, dằn vặt bản thân. Vậy mà trước khi đám cưới diễn ra một tuần, anh ta còn hẹn hò với Miên, còn ôm hôn, còn nói những lời đường mật với cô. Để rồi sau đó quăng thẳng vào mặt cô lời xin lỗi cùng tấm thiệp mời. Cô cố gắng bình tĩnh hỏi anh tại làm sao nhưng đáp lại chỉ là những lời xin lỗi vô nghĩa.

Ngày hôm đó, Sài Gòn mưa rả rích. Bầu trời xám xịt tựa như lớp màng phủ đôi mắt cô, buồn bã. Cô xin nghỉ làm. Book vé đi Đà Lạt, cô muốn quên đi mọi thứ, ít nhất là những con người nhấm tâm đó.

Đà Lạt mùa này tràn ngập sắc hoa dã quỳ. Khắp nơi trải dài một màu vàng óng ả, nó như xua đi phần nào cái không khí lạnh lùng nơi phố núi. Người ta nói màu vàng đại diện cho sự phản bội. Miên lật lại những dòng tin nhắn cũ của Thanh, nó đã từng làm cho Miên thấy ấm áp, bình yên sau những giờ làm việc căng thẳng. Có những khi hai đứa giận nhau chỉ cần một dòng tin nhắn của anh cũng làm cho cô bật cười.

Thanh và Miên chính thức yêu nhau khi hai đứa lên đại học. Biết nhau từ ngày bé tí khi hai nhà là hàng xóm thân thiết của nhau. Thanh là một chàng trai hoạt náo từ nhỏ đã rất hiếu động, anh chính là đầu sỏ mọi phi vụ đang nắng, tắm mưa khiến Miên bệnh liên tù tì. Lớn lên cũng chính anh là đứa luôn bảo vệ Miên trước mọi sự chọc ghẹo của mấy chàng trai đồng lứa. Một tuổi thơ êm đềm, một tình yêu nhẹ nhàng trôi qua cũng như tính cách rất dỗi dưng của Miên đã không đủ sức giữ chặt Thanh trong vòng tay yêu ới của cô.

Yêu thương quá cũng có lúc hóa nhạt nhòa. Một quy luật quá dễ hiểu cho những ai đã yêu, đang yêu và sẽ yêu. Dù muốn hay không thì bản thân chúng ta cũng không thể làm gì khác được khi một trong hai muốn dứt áo ra đi.

Miên ngồi lặng hơn hai tiếng ở quán cà phê bên đường. Cô chủ quán đơn đã mời khách đi đường, pha nước, lau dọn bàn ghế nhưng tuyệt đối không nói gì hay tỏ thái độ khó chịu với Miên. Cô vẫn châm thêm nước cho tách trà của Miên. Bên đường có một cặp đôi đang riu rít lựa khăn choàng cho nhau, màu tím màu hồng đủ thể loại làm Miên nhúm mày.

- Anh thích màu gì?

- Màu đen!

- Em ư thích!

- Kệ em!

Miên nhớ về Thanh, càng nhớ cô càng tự hỏi bản thân mình đã làm gì sai, cô lục lại kí ức cô cố nhớ hết mọi việc để xem mình có vô tình gây tổn thương cho Thanh. Không! Cô không sai nhưng cô trách bản thân đặt niềm tin quá nhiều, trao đi quá nhiều để khiến người ta không có gì muốn lưu luyến với cô.

Từ lúc mọi chuyện xảy ra, cả gia đình hai bên không ai nói với ai lời nào. Bố mẹ cũng không hỏi Miên, chỉ cho phép cô đi du lịch. Cũng từ giây phút đó Miên không hề rơi một giọt nước mắt. Cô chưa bao giờ cảm thấy hụt hẫng như lúc này, dòng họ, gia đình hai bên bạn bè ai ai cũng mong chờ cái kết thật đẹp cho cuộc

tình này thế nhưng lại tan thành mây khói. Miên sốc đến độ không thể khóc hay nói gì được. Cô lẳng lặng tắt điện thoại, khóa hết các tài khoản trên mạng xã hội. Suốt mấy ngày liền hội chị em nhiều chuyện ở công ty cứ quan tâm cô một cách thái quá. Miên thấy sợ ánh mắt mọi người, trăm lần vạn lần cô muốn biến mất khỏi Trái Đất, thậm chí muốn ngủ không bao giờ tỉnh lại.

Miên bấm nút mở nguồn, mấy phút sau chuông tin nhắn kêu liên tục, hàng tá tin nhắn gửi tới cho Miên. Miên rà kỹ từng số một nhưng dĩ nhiên không có một dòng nào của Thanh. Thở hắt ra để lồng ngực không bị nghẽn lại, Miên thấy có một dòng tin nhắn lạ của số máy thấy quen. "Hi Miên, Lãm 12C5 đây, còn lưu số không? Lãm qua nhà nghe bảo Miên đi Đà Lạt, Lãm cũng đang ở đây, có gì nhận được tin nhắn, nhắn cho Lãm biết nha!". Lãm với Miên cũng là bạn từ thuở nhỏ nhưng khi lên cấp Hai gia đình Lãm chuyển về Bình Tân sinh sống, hai đứa không còn gặp nhau mãi tới THPT, mẹ mất Lãm về sống với dì gần nhà Miên nên cũng học chung với Miên. Ngày ấy, Lãm hay qua nhà Miên khi thì hỏi bài khi thì mượn vở, có khi không có bài, không ghi chép gì Lãm cũng qua nhà lấy có hỏi thăm con... cún nhà Miên. Bố mẹ cô rất quý anh vì anh thật thà chất phác, nói đâu làm đó. Mấy bạn nhà có việc cần sức lao động, Lãm đều nhanh nhẹn tháo vát giúp đỡ. Miên mến Lãm, cuối tuần không đi hẹn hò, cô thường qua nhà phụ dì Lãm làm bánh bô mồi cho chợ. Nhớ về kỉ niệm đó, Miên thấy lòng vui vui.

- Alo! ... Alo...! Miên hả? Phải Miên không?

- Um tui đây, ông đang ở đâu?

- Miên đang ở đâu? Lãm tới!

Miên suýt nữa không nhận ra cậu bạn gầy gò, cao lêu nghêu thuở ấy. Trước mắt cô là một chàng trai cơ thể rắn chắc, phong độ.

- Miên đang ở đâu?

- Khách sạn Ngọc Lan! Còn Lãm?

- Cũng gần bên! Nay Miên làm gì?

- Nhân viên kinh doanh, cũng làm văn phòng, dịch thuật linh tinh. Nay Lãm làm gì?

- Lãm học ra về làm lính cho Nam Việt làm bên kiến trúc!

...

Hai người nói chuyện say sưa mãi tới khi thành phố lên đèn. Khí lạnh nơi đây khiến Miên rùng mình. Miên uống hớp bia, chất uống có cồn làm cô ấm hơn. Miên thấy lòng chơi vơi, cô gục lên vai Lãm... khóc, sau bao ngày chịu đựng, cố tỏ ra mình không làm sao thì Miên đã có thể khóc, có thể nói ra những gì mình nghĩ. Ít nhất trong lúc này Lãm là người duy nhất cho Miên một bờ vai để dựa vào. Không một ai tới giờ quan tâm là Miên đang như thế nào, họ chỉ muốn tương tận mọi chuyện rồi đi kể lể mọi thứ. Chỉ có Lãm mặc dù anh không hỏi hay làm gì nhưng đủ làm cho cô an tâm để trải lòng mọi thứ.

Gió cao nguyên thốc vào hai tấm lưng nhỏ đang dựa vào nhau. Lãm ôm chặt thân hình nhỏ bé của cô bạn, tim anh cũng nghẹn ngào như lòng cô gái. Yêu cô, anh yêu rất nhiều. Một tình yêu tinh khôi, nguyên vẹn luôn dành trọn cho cô cho dù cô không hề biết. Cô rơi nước mắt cho một kẻ đã làm bao nhiêu chuyện phản bội sau lưng cô, anh nuốt giọt cay đắng vào lòng cho một tình yêu câm nín.

Về thành phố, Miên và Lãm cùng trở về với cuộc sống thường nhật với những tất bật với công việc. Không ai nói với ai về những tâm sự, về những đau khổ. Họ dường như chỉ lợi dụng nhau trong khoảnh khắc đó để trải lòng, khi mọi thứ qua đi họ coi nhau như chưa hề tồn tại.

Miên nhận ra được tình cảm của Lãm chính cái lúc anh ôm chặt cô, hôn lên trán cô. Cô có còn gì để đón nhận ai vào cuộc đời của mình trong khi tất cả về cô, Thanh đã lấy đi sạch sẽ. Lấy đi tuổi thơ thanh mai trúc mã, lấy đi mối tình ngây thơ cô trao, lấy đi những thứ quý giá của một đời con gái... Cô mất hết, mất tất cả. Lãm vẫn ôm ấp mối tình đó dù anh biết lòng cô sẽ mãi không cho anh cơ hội để có thể khóa lấp nỗi đau đó. Anh cho phép mình cái quyền được đứng từ xa ngắm nhìn người con gái mình yêu nhưng anh không tự cho mình cái quyền nói ra tình cảm, nói ra suy nghĩ của mình. Đối với anh như vậy là quá đủ.

Kết quả hình ảnh cho hình ảnh tình yêu buồn

Mất bao lâu mới xoa dịu vết đau trong tim?

Mất bao lâu để con người ta rèn giữa lòng dũng cảm sống thật với tình cảm của mình?

Mất bao lâu để cho người ta nhận ra rằng thế giới này còn có những người yêu thương nhau vô điều kiện. Họ đến với nhau bằng tấm lòng chân thành, không một chút nghĩ suy về quá khứ của nhau? Vì đối với họ tình yêu là sự gắn kết ở hiện tại và vững bền ở tương lai!

Mất bao lâu để những con người lạc lối trong tình yêu quay về với cái gọi là tình yêu đúng nghĩa của nó, để họ vứt đi những thỏa mãn, thú vui tàn ác trong họ?

Mất bao lâu để có thể tìm hướng đi đúng đắn cho con đường mang tên tình cảm?